

König Harald und Snæfríðr

(aus der *Heimskringla* von Snorri Sturluson)

Haraldr konungr fór einn vetr at veizlum um Upplönd ok lét búa sér til jólaveizlu á Þoptum. Jólaaptan kom Svási fyrir dyrr, þá er konungr sat yfir borði, ok sendi konungi boð, at hann skyldi út ganga til hans. En konungr brásk reiðr við þeim sendiboðum, ok bar inn sami reiði konungs út sem honum hafði borit inn boðin. En Svási bað bera eigi at síðr annat sinn ørendit ok kvað sik vera þann Finninn, er konungr hafði játat at setja gamma sinn annan veg brekkunnar þar. En konungr gekk út ok varð honum þess jázi at fara heim með honum ok gekk yfir brekkuna með áeggjan sumra sinna manna, þótt sumir letti. Þar stóð upp Snæfríðr, dóttir Svása, kvinna fríðust, ok byrjaði konungi ker fullt mjaðar, en hann tók allt saman ok hönd hennar, ok þegar var sem eldshiti kvæmi í hørund hans ok vildi þegar hafa hana á þeiri nótt. En Svási sagði, at þat myndi eigi vera nema at honum nauðgum, nema konungr festi hana ok fengi at lögum, en konungr festi Snæfríðr ok fekk ok unni svá með ærslum, at ríki sitt ok allt þat, er honum byrjaði, þá fyrir lét hann. Þau áttu fjóra sonu, einn var Sigurðr hrísi, Hálfðan hálegggr, Guðrøðr ljómi, Rognvaldr réttilbeini. Síðan dó Snæfríðr, en litr hennar skipaðisk á engan veg, var hon jafnróð sem þá, er hon var kvik. Konungr sat æ yfir henni ok hugði, at hon myndi lifna. Fór svá fram þrjá vetr, at hann syrgði hana dauða, en landslýðr allr syrgði hann villtan. En þessa villu at lægja kom til læknanar Þorleifr spaki, er með viti lægði þá villu fyrst með eptirmæli með þessum hætti: „Eigi er, konungr, kynligt, at þú munir svá fríða konu ok kynstóra ok tignir hana á dúni ok á guðvefi, sem hon bað þik, en tign þín er þó minni en hæfir ok hennar í því, at hon liggur of lengi í sama fatnaði, ok er miklu sannligra, at hon sé hrærð ok sé skipt undir henni klæðum.“ Ok þegar er hon var hrærð ór rekkjunni, þá slær ýldu ok óþefjani ok hvers kyns illum fnyk af líkamanum. Var þá hvatat at báli, ok var hon brennd. Blánaði áðr allr líkaminn, ok ullu ór ormar ok eðlur, froskar ok þoddur ok alls kyns illyrmi. Seig hon svá í ósku, en konungrinn steig til vizku ok hugði af heimsku, stýrði síðan ríki sínu ok styrkðisk, gladdisk hann af þegnum sínum ok þegnar af honum, en ríkit af hváru tveggja.

á Þoptum - heute: Tofte
jól n.pl. - Julfest
boð n. - Botschaft, Aufforderung
bregðask við - reagieren auf
inn sami - derselbe
reiði f. - Zorn
ørendi n. - Anliegen, Auftrag
játa - ja sagen, zugestehen
gammi m. - Erdhütte
brekka f. - Abhang
áeggjan f. - starkes Drängen
letja (latta) - abraten
byrja (að) - einschenken
ker n. - (Trink-)Gefäß
hørund n. u. f. - Haut, Fleisch, Körper, männl. Glied
at honum nauðgum - gegen seinen Willen
festa (sér) konu - sich mit einer Frau verloben
með ærslum - rasend, wahn-sinnig
byrja (að) - sich geziemen
hrísi - zu hrís n. „Busch, Reisig“?
hálegggr m. - Langbein
ljómi m. - Glanz
réttilbeini - „geradbeinig“
kvikr - lebendig
lifna (að) - lebendig werden
syrgja (gð) - trauern, betrauern
landslýðr m. - Volk
villtr - wahnsinnig
villa f. - Verwirrung
lægja (gð) - mindern
læknan f. - Heilung
eptirmæli m. - gute Worte
kynligr - verwunderlich
muna (man; munda) - denken an, nicht vergessen, erinnern
kynstór - von vornehmer Abkunft
tigna (að) - in Ehren halten
dúnn m. - Daune(nkissen)
guðvefr m. - kostbares Tuch
tign f. - Ehrung
hæfa (fð) - sich geziemen
fatnaðr m. - Kleidung
sannligr - richtig, geziemend
rekkja f. - Bett
ýlda f. - Verwesungsgeruch
óþefjan n. - Gestank
fnykr m. - Gestank
líkami m. - Körper, Leichnam
hvata (að) - s. mit etwas beeilen
bál n. - Scheiterhaufen
blána (að) - blau (schwarz) werden
vella (vall, ullum) - kochen, herausquellen
eðla f. - Eidechse, Natter
padda f. - Kröte
illyrmi n. - eckliges Gewürm
aska f. - Asche
vizka f. - Verstand, Vernunft
heimska f. - Dummheit
þegn m. - freier Mann, Untertan